

saafremt Lønnen for en Del af Aaret beregnes efter Lærlingeløn og for en Del af Aaret efter Svendeløn. I Analogi hermed beregner Direktoratet Aarslønnen for en Person, der har været syg eller arbejdsløs i omhandlede Aar, saa meget højere, som Sygdommen eller Arbejdsløsheden har formindsket hans Arbejdsfortjeneste.

I Tilfælde, hvor paagældende har været beskæftiget i en Virksomhed, der efter sin Beskaffenhed ikke drives Aaret rundt, beregner Direktoratet Aarslønnen paa den Maade, at der til vedkommendes Fortjeneste ved denne Virksomhed lægges et Beløb, der beregnes skønsmæssigt paa Grundlag af en Undersøgelse med Henblik paa, i hvilken Grad paagældende har vist Evne og Vilje til at skaffe sig anden lønnet Beskæftigelse i den Tid, han ikke har haft Arbejde for Virksomheden.

De anførte Regler anvendes dog med Forsigtighed og efter Undersøgelse af de faktiske Forhold i de enkelte Tilfælde. Drejer det sig f. Eks. om en Person, der en Del af Aaret har været syg eller arbejdsløs, vil det saaledes gøre nogen Forskel, om paagældendes Sygdom er af forbigaaende Natur, og han ellers i Forvejen var en fuldt ud arbejdsdygtig Person, der søger at være fuldt beskæftiget Aaret igennem, eller om det f. Eks. drejer sig om en Person, der paa Grund af forudbestaaende Invaliditet, kronisk Sygdom eller høj Alder eller paa Grund af manglende Arbejdsvilje eller Formuenhed ikke har været fuldt beskæftiget.

I første Tilfælde, hvor det drejer sig om en Person, der maa antages at have Evne og Vilje til at arbejde hele Aaret rundt, beregner man sædvanlig Aarslønnen til det Beløb, som fuld Beskæftigelse vilde give med den Lønsats, han oppebar i den Virksomhed, hvor Ulykkestilfældet indtraf, medens man i sidste Tilfælde kun regner med den Fortjeneste, paagældende under Hensyntagen til hans personlige Forhold skønnes at kunne opnaa.

Som Hovedregel gælder saaledes ved Direktoratets skønsmæssige Fastsættelse af Lønninger, at Time-, Dag-, Uge- eller Maanedsløn i Ulykkesøjeblikket lægges til Grund ved Fastsættelsen af Aarslønnen, medmindre der foreligger Forhold, der gør det sandsynligt, at paagældende normalt ikke kan paaregne denne Lønsats Aaret rundt.

Fra denne Hovedregel gives der dog i Medfør af Bestemmelsen i Ulykkesforsikringsloven af 14. Juli 1927 § 41, sidste Stykke, enkelte Undtagelser. I Henhold til denne Bestemmelse, der er optaget i Ulykkesforsikringsloven af 20. Maj 1933, jfr. denne Lovs § 44, Stk. 6, fastsættes Aarslønnen ved Beregning af *Invaliditets- og Dødsstatning* for forsikrede, der er Medlemmer af Arbejdsgiverens Familie og af den Grund arbejder for et Vederlag, der er væsentlig mindre end sædvanlig, eller staar i Lærlingeforhold til Arbejdsgiveren, efter Skøn.

Ved Udøvelsen af dette Skøn tages der i første Tilfælde Hensyn til, hvad paagældende kunde tjene eller forvente at tjene ved Arbejde for fremmede, i andet Tilfælde tages der Hensyn til, hvad paagældende kunde tjene eller forvente at tjene ved almindeligt Arbejde, og til Værdien af den Undervisning, han faar som Lærling.

Tilsvarende Regler vil formentlig være at lægge til Grund ved Administrationen af Bestemmelserne i § 31 i Forslaget til Lov om Invaliderede m. v. til tilskadekomne værnepligtige, blot med den Forskel, at der for disse Personers Vedkommende tillige vil være at tage Hensyn til Størrelsen af den Indtægt ved Arbejde, som paagældende sandsynligvis vilde kunne opnaa, naar de blev „voksne“, hvilket formentlig vil være at bestemme af det Arbejde og Fag, de var beskæftiget ved, og den Uddannelse, de havde opnaaet, før de indkaldes til Aftjening af deres Værnepligt.

Birkmose.

Wegener.